

Arrest

nr. 54 684 van 20 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat W. BUSSCHAERT, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Isfahan en bent u Iraans staatsburger. In Iran had u een aantal slechte ervaringen met het Ettelaat (Ministerie van Informatie). Zo werd u eens in elkaar geslagen omdat u een hemd met korte mouwen droeg. Door dergelijke slechte ervaringen en onder invloed van een studentengroepering besloot u zelf een studentengroepje op te richten dat informatie over het werkelijke reilen en zeilen van de Islamitische Republiek verspreidde. U nam ook actief deel aan enkele demonstraties en bij twee manifestaties speelde u een rol bij de organisatie ervan.

U voerde uw activiteiten met deze groepering tussen 1378 en 1379 (Iraanse kalender; stemt overeen met 1999-2000 in de Gregoriaanse kalender). Ten gevolge van deze activiteiten werd u een eerste maal gearresteerd op het plein Darvaze Shiraz in Isfahan door de Nirouye Entezami (reguliere ordediensten). U werd afgevoerd naar het centrale politiekantoor waar u geslagen en ondervraagd werd. U zat er drie dagen vast en kwam er na een interventie van uw vader, die een kolonel binnen de Sepah (Korps van Revolutiewachters) is, vrij.

Daarop trok u een aantal maanden naar Teheran waar u geen problemen kende.

In de zesde maand van 1378 (augustus-september 1999) keerde u naar Isfahan terug. In Isfahan hernam u uw activiteiten en hierdoor werd u opnieuw, ditmaal door het Ettelaat, gearresteerd toen u op de universiteit was. In die periode werd ook een metgezel van u, Jalal, opgepakt en hij identificeerde u als hoofd van uw studentengroepering. Tijdens uw detentie onderging u zware martelingen. U liep verschillende schedelbreuken op en, doordat u er zo slecht aan toe was, werd u naar het ziekenhuis – later zou u vernemen dat het een ziekenhuis in Yazd was – afgevoerd. Nauwelijks enkele uren nadat uw schedelbreuken gehecht waren, slaagde u erin door een open venster naar buiten te klauteren en de benen te nemen. Hoewel er nog op u geschoten werd, bleef u ongedeerd en kon u ontsnappen. Met een taxi werd u naar Shiraz overgebracht, waar u een maand bij een vriend van u, M.(...) S.(...), onderdook. Deze vriend ging na een zekere tijd zijn licht opsteken in Isfahan en zo vernam u dat uw familieleden ondervraagd werden en dat er een huiszoeking bij u thuis uitgevoerd was. Gezien iedereen u aanraadde het land te verlaten, vertrok u na een maand naar Tabriz.

Na een verblijf van twee maanden aldaar verliet u Iran en op 22 oktober 2000 vroeg u in het Verenigd Koninkrijk asiel aan.

Hierin werd door de Britse asielinstanties een weigeringsbeslissing genomen. Ondanks deze negatieve beslissing bleef u er wonen. Tijdens uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk vernam u dat er bij u thuis twee convocaties afgeleverd werden. U werd opgeroepen om zich te melden in het kader van de mede door u georganiseerde demonstraties.

Hieraan voegde u nog toe dat u zich in 2001 tot het zoroastrisme bekeerde.

In november 2010 trok u illegaal naar Turkije, waar u uw familie, die u al jaren niet meer gezien had, ontmoette.

Bij uw terugkeer uit Turkije naar het Verenigd Koninkrijk gebruikte u een vals Argentijns paspoort. Hierdoor werd u in Zaventem door de grenspolitie tegengehouden.

Omdat uw Britse advocaat u toevertrouwd had dat u naar het Verenigd Koninkrijk zou gerepatrieerd worden als u in België een asielaanvraag zou indienen, vroeg u op 19 november 2010 in België asiel aan.

U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren uit angst er wegens uw illegale ontsnapping gedood te worden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (boekje van de burgerlijke stand); een kopie van één van de twee convocaties (d.d. 18/08/1379 of 8 november 2000); enkele documenten in verband met uw Britse asielaanvraag; en enkele internetartikels in verband met de (juridische) gevolgen van de onlusten ten gevolge van de fraude bij de Iraanse presidentsverkiezingen van juni 2009.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er aan uw ontsnapping uit het ziekenhuis na uw arrestatie door het Ettelaat slechts weinig geloof gehecht kan worden.

Zo is het bevreemdend dat u nadat u in de universiteit van Isfahan gearresteerd werd en door het Ettelaat gemarteld werd, voor verzorging naar een soort ziekenhuis in Yazd, een stad op maar liefst 300 kilometer van Isfahan, afgevoerd werd (CGVS, p. 24).

Voorts is het bijzonder onwaarschijnlijk dat een zwaar gewond persoon – u had ondermeer enkele schedelbreuken – die in een soort ziekenhuis (vermoedelijk van het Ettelaat) door een kerngezonde politieman bewaakt wordt erin zou slagen om door het vensterraam te klauteren en ondanks het feit dat er op hem geschoten wordt probleemloos zou kunnen ontsnappen (CGVS, p. 23-25).

Dat deze ontsnapping weinig geloofwaardig is, blijkt tevens uit een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen tijdens het gehoor met een medewerker van het Commissariaat-generaal en uw verklaringen die u tijdens uw Britse asielprocedure aflegde.

Uit deze verklaringen blijkt immers dat **u na beide arrestaties vrijgelaten werd dankzij uw vaders positie in het leger** en dat u sindsdien geen problemen met de autoriteiten meer kende.

Gezien u in de maanden na uw tweede arrestatie er niet in slaagde om werk te vinden, besloot u Iran te verlaten en naar het Verenigd Koninkrijk te gaan om er een asielaanvraag in te dienen.

Bovenstaande bevindingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er aan de door u beweerde ontsnapping geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Gezien er aan de ontsnapping geen geloof kan worden gehecht, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde detentie tijdens dewelke u zware mishandelingen zou hebben ondergaan fundamenteel ondermijnd.

Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u ten gevolge van uw politiek engagement in Iran vervolgd werd, blijkt tevens uit het feit dat er geen geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van de convocatie die u neerlegde.

Uit de resultaten van een onderzoek naar de authenticiteit van dit document blijkt immers dat er niet voldaan is aan voorname (vorm)vereisten. Door dit document, dat niet de minste bewijskracht bevat en dat betrekking heeft op de kern van uw relaas, neer te leggen, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze hebt trachten te misleiden. Hierdoor kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas in het algemeen en aan uw bewering dat u naar aanleiding van uw politieke activiteiten in Iran gezocht wordt in het bijzonder.

Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen en door het neerleggen van een vals stuk is uw geloofwaardigheid fundamenteel in het gedrang.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat zij het onmogelijk maken om een zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, enz.). Zij zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico op vervolging ten gevolge van eventuele in het buitenland gevoerde acties onmogelijk maken.

Ook voor de beoordeling van die feiten of het risico ten gevolge van die feiten is het van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, eventuele relaties met de autoriteiten, vroeger verrichte activiteiten, enz. Door het bedrieglijk karakter van uw aanvraag maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Iran niet gesproken kan worden van een actief vervolgingsbeleid tegenover bekeerlingen die hun bekering in de privé-sfeer belijden. Een concreet gevaar voor vervolging bij terugkeer naar Iran voor personen die zich bekeerd hebben bestaat slechts dan wanneer met een grote waarschijnlijkheid kan worden aangenomen dat een bekeerling bekeringsactiviteiten heeft ontplooid, en dit vanuit een vooraanstaande positie, die naar buiten toe - ook voor het Iraanse regime zichtbaar - en duurzaam uitgeoefend werden / worden. Aangezien u geen bekeringsdrang aan de dag legt omdat het zoroastrisme zegt dat er niemand verplicht kan worden om het zoroastrisme te volgen en u verklaarde dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran uw geloof stiekem zou belijden (CGVS, p. 11), kan er ten aanzien van u dan ook redelijkerwijze besloten worden dat u door uw bekering geen verhoogd risico op vervolging door de Iraanse overheid loopt, temeer daar u ervan uitging dat de Iraanse autoriteiten heden niet van uw bekering op de hoogte zijn (CGVS, p. 12). Bovendien blijkt uit niets in uw verklaringen dat u een vooraanstaande positie binnen het zoroastrisme zou bekleden. U verklaarde tot slot nog dat u in Iran informatie over het zoroastrisme mondeling zou verspreiden (CGVS, p. 11), maar deze bewering valt echter niet te rijmen met uw eerdere verklaring dat u in Iran er alles zou aan doen dat uw bekering niet zou uitkomen en dat u uw geloof stiekem zou belijden (CGVS, p. 11), waardoor de geloofwaardigheid van uw wil om informatie over uw nieuwe geloof te verspreiden ernstig op de helling komt te staan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De kopie van uw shenasnameh bevestigt uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt niet getwijfeld. Ook uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk staat niet ter discussie. De door u neergelegde internetartikels tonen aan dat de mensenrechten in Iran niet gerespecteerd worden, maar deze artikels doen evenwel geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u persoonlijk ten gevolge van uw politieke activiteiten door de Iraanse autoriteiten gezocht werd."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker dient met zijn verzoekschrift van 7 januari 2011 een beroep in (zie p. 1) tot schorsing van tenuitvoerlegging en nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad wijst er op dat de Raad krachtens artikel 39/2 van de voormelde wet van 15 december 1980, de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen of vernietigen. Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om deze beslissing te schorsen.

Bovendien wijst de Raad er op dat overeenkomstig artikel 39/70 van de voormelde wet van 15 december 1980, het indienen van een beroep tegen de bestreden beslissing de uitvoering ervan opschort.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 7 januari 2011 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij stelt dat hij voldoende aangetoond heeft dat hij als lid van een groepering die zich afzet tegen het Iraanse regime, persoonlijk dient te vrezen voor zijn leven en legt als aanvulling op zijn stelling een brief neer van 3 januari 2011 van "The Kingdom Assembly of Iran" oftewel "Anjoman-e Padeshahi-e Iran".

Hij besluit (zie p. 3) "Waarom de bestreden beslissing hier geen melding van maakt, is een raadsel voor verzoeker".

Verder stelt verzoeker dat de stijlclausule zoals geformuleerd door "DVZ" (sic) (zie p. 3), "*Gelet op al deze elementen van het dossier komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus*", niet volstaat.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ook nog een schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens. Hij verwijst naar een rapport van december 2009 van Amnesty International waaruit volgens hem blijkt dat Iran de mensenrechten niet respecteert. Hij stelt dat de beslissing van de commissaris-generaal "*feitelijk inhoudt dat hij de dood en of foltering wordt ingestuurd*" (zie p. 4).

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te schorsen, minstens te vernietigen.

3.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

3.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. Op de stelling van verzoeker dat de stijlclausule geformuleerd door "DVZ" (sic) niet volstaat, vestigt de Raad er de aandacht van verzoeker op dat in strijd met wat hij meent, de bestreden beslissing een beslissing is houdende de weigering van de status van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die niet genomen is door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maar door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In strijd met wat verzoeker voorhoudt beperkt de motivering van de beslissing van de commissaris-generaal zich niet tot de zin "*Gelet op al deze elementen van het dossier komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus*", maar sluit deze zin de motivering af. Verzoekers grief is dan ook onterecht.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker de in de beslissing weerhouden ongeloofwaardigheid van zijn ontsnapping uit het ziekenhuis en zijn detentie, de moeilijkheden die hij zou krijgen omwille van zijn bekering tot het zoroastrisme, niet weerlegt.

Deze ongeloofwaardigheden die wezenlijke zaken betreffen, blijven derhalve behouden.

Ook biedt verzoeker geen enkel verweer op de vaststelling van de commissaris-generaal dat de door hem neergelegde convocatie die zijn politiek engagement zou moeten bewijzen, niet authentiek is gezien uit informatie (Antwoorddocument Cedoca, ref. IR2010-028w) die de commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier, blijkt dat dit stuk niet voldoet aan voorname vormvereisten. Zo is het dossiernummer niet correct en ontbreekt de verwijzing naar het nummer van de kamer die de zaak behandelt, waardoor het onmogelijk is voor de rechtbank om te weten voor welke zaak betrokkene zich aandient.

Op basis van deze vaststellingen besluit de Raad tot de valsheid van bedoeld document.

De misleiding, die de voorlegging van een vals stuk beoogt, moet worden aangerekend aan degene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd.

Door een vals stuk bij te brengen heeft verzoeker gepoogd de Belgische autoriteiten wezenlijk te misleiden en verliest hij elke geloofwaardigheid.

Op de verwijzing van verzoeker naar een rapport van Amnesty International antwoordt de Raad dat een verwijzing naar een rapport over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees of dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke door zijn ongeloofwaardige verklaringen.

Aangaande de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 2 en 3 EVRM, wijst de Raad er op dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Aangaande de -fotokopie van de- brief van 3 januari 2011 van “Anjoman-e Padeshahi-e Iran – the Kingdom Assembly of Iran”, die verzoeker zonder enige toelichting bij zijn verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat hij sinds 2005 in Groot Brittannië lid is van deze oppositieorganisatie (*...is an organisation in opposition to the Islamic Regime in Iran.*), stelt de Raad vast dat deze niet alleen een gesolliciteerd karakter vertoont maar de inhoud omtrent het lidmaatschap van verzoeker van deze organisatie, ook in tegenspraak is met zijn verklaringen (zie de Vragenlijst van 24 november 2010, rubriek 3, nr. 3; verhoorblad van 1 december 2010, p. 15/36) waar hij ontkende lid te zijn van een oppositiepartij. Dit stuk kan het ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaringen niet lichten.

Verzoeker brengt ook geen elementen aan die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, kunnen rechtvaardigen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE